

En ny Sang,

forsattet af den ulykkelige Skræbder

Paul Olsen,

som var med i Krigen paa Levanger i
Aaret 1851.

20/8 1943. Gæst. Direktør Joh. G. Lund.
Ulykkelige Alder og Barndommens Glæde,
Forsmag paa Himmelen's evige Fryd,
Erindringens Taarer mit Dilemma væde,
Naar jeg betænker den henseendne Tid;
Hvor hastig forsvinder Ungdommens Naar,
Kun Savn og Erindring tilbage da staar.

2.
Nar attenhundrede fire og tyve,
Niende Mars jeg Lyset først saa,
Moder min Tak gennem Sengen skal lyde,
For Omhu og Pleie fra spædeste Nar,
Gud signe din Alderdoms Dage med Fred,
Elskønt jeg kun har voldt dig stor Harm og Fortræd.

3.
Hvem er vel givet at løse den Gaaede,
Som ligger indhyllet i Fremtidens Svøb;
Moderens Dine af Glæde mon straalet,
Naar smilende Barnet hun var paa sit Elskøbt;
Hun løfter ei bange paa Fremtidens Elør,
Eli Haabet tar' Frygten og jager paa Dør.

V box 1:10

67/57782

4.

Hjemlige Arne jeg maatte forlade,
Tidlig i Bardommens spædste Aar.
Hunger og Dristid i Bygden mon rase —
Dyeppe jeg fuldt havde svende Aar,
Da mine Forældre maat' sige Farvel
Til Gudbrandsdals Klipper og Kjøhøie Fjeld.

5.

Fader og Moder sig Tjeneste tager,
For at erhverve sit daglige Brød,
Ligesom Fuglen sin Rede forlader,
For at opammes i Naturens Skjød.
Alene jeg svævet omkring i min Nød,
Mens barnlige Taarer paa Kinderne flød.

6.

Nu fik jeg sande hvad Ordspøget siger,
At Rigdom ei tidt er Nødlidendes Ven,
Gjerriabed kvæler de huslige Dyrer,
Ein Throne har Hoimod i Rigmandens Hjem,
Barmhjertigheds Raabe paa Væggen hængt,
Samvittigheds Stemme paa Døren er slængt.

7.

Vi fik og lære de Bud og de Pligter,
Som Moses paa Sinai modtog af Gud,
Og lidt om vor første Forældres Bedrifter
Og Kaldet som fædte da Synden brød ud,
Men dette er nok for at blive en Mand,
Som gavner sig selv og sit Fædreneland.

8.

Men da jeg fik høre den dristige Lære
Om Naturens evige, vældige Gud,
At Alle er lige i Magt og i Ære,
Som fødtes til Verden og skabtes af Gud,
Jeg kunde ei begribe den store Forskjel,
Paa Høie og Lave, paa Herre og Træl.

3

9.

Med vrange Begreber om Høiheb og Ære,
Jeg blev da optaget i Samfundets Skjød,
Jeg Løftet aslagde som Præsten begjerte,
Uden at vide hvad Pligten mig bød,
De borgerlig' Love var fremmed for mig,
Politiske Rænker, Magthavendes Svig.

10.

Saaledes udrustet med sandfelig' Gaver,
Inddrog jeg til Byen at søge mit Brød,
Lyst til at lære, men Føden var maver,
Kilden var tør, hvoraf Livskraften flød.
Naar Sæden er kraftløs, skjønt Jorden er god,
Kan Planten dog aldrig faa Kjerne og Rod.

11.

Forældre og Lærere mærk hvad jeg siger,
Erfaring skal vidne jeg Sandhed har sagt,
Oplysning og Kundskab det Sikkeste bliver,
De Unge at frie fra Vildfarellens Magt,
Som fordem i Israels hellige Land,
Lod Loven oplæses for Dvinde og Mand.

12.

Omsider saa blev jeg optagen i Lære,
Til Skrædderhaandværket jeg havde Udraa,
Deri jeg satte min høieste Ære,
En lykkelig Fremtid imøde jeg saa,
Med Flittighed lærte jeg røgte mit Kald,
Og nød fra min Principal Ros og Bifald.

13.

Urgjærrighed, du er den mægtige Spore,
Som vækker de slumrende Kræfter til Liv.
De ædle Bedrifter og Handlinger flore,
Uetlinger bolde af Mennekesflid,
Naar du er forenet med Kundskab og Dyd,
Da pryder du Livet med Skjønhed og Fryd.

Men Letfind og Flygtighed Misfostre ere,
 Af Sæden som saaes i Barndommens Aar,
 Naar Hjertet opflammes af Længsel til Tre,
 Hvo er det som da sætter Grændse og Maal?
 Oplysning og Kundskab med Gudskrægt og Dyd,
 Et Paradis skabes paa Jorden med Fryd.

Bylivets Lummel og sløende Glæde,
 Fortryllende virke paa Hjerter og Sind,
 Naturens Munterhed flygted' alt mere,
 Og Lidenstabs brusket som stormende Vind,
 Enart fandt jeg i Pigernes Selskab min Trøst,
 Jeg offred paa Kjærligheds Altar med Lyst.

Med Længsel jeg skued den Dagen imøde,
 Da jeg skulde fremtræde for Kritikkens Dom,
 Fire Aar var forløbne, Contrakten var ude,
 Haabet og Frygten de verlede om,
 Jeg lod mig fremstille og Proven bestod,
 Høit banket mit Hjerter, varmt blussket mit Blod.

Nu Veien stod aaben til borgerlig Tre,
 Lykken mig foied og Skjæbnen var blid,
 Glad og fornøiet jeg ogsaa mon være,
 Freidig og munter med Lyst og med Flid;
 Mit Haandværk gav Penge og Klæder og Brød,
 Jeg kjendte ei mere til Kummer og Nød.

Men en Ting jeg savnet og fandt ikke mere,
 Den barnlige Ustyd mig havde forladt,
 Forgjæves jeg søgte i Selskabets Glæde,
 Bylivets Lummel jeg sagde Godnat,
 Som knyttrende Lyn gennem fulsorte Sky,
 De barnlige Minder opvaagnet paany.

Nu saa jeg da atter de Slætter og Dale,
 Som Barndoms Grindringer knyttet sig til,
 Med Bemod jeg tænkte paa henfærdne Dage,
 Fremtidens Haab med sit venlige Smil,
 Opflammer mit Hjerter med Nød og med Lyst,
 Og Kjærligheds Fakkelt antændte mit Bryst.

Drengen som før var forladt og foragtet,
 Nu blev modtaget med Velvilje god,
 Mit Arbeide blev af de Flekke betragtet,
 Og snart vandt jeg Kundernes Bifald og Ros,
 Jeg Penge fortjente og Venner jeg fandt,
 Flur jeg spanderte og levet galant.

Elkovens Lue mit Hjerter antændte,
 Amor skød Pilen i Bryllet med Kraft,
 Venus sin Nektar i Bøgeret lod stænke,
 Skummende brused den glødende Gast,
 Men Frugten af Lidenstabs flygtige Sød,
 Har voldet saa Mangen stor Harm og Fortrød.

Med Ungdommens heftige Lidenstabsflamme,
 Jeg elsked en Pige, som ung var af Aar,
 Vi flytted sammen og Liden beramte,
 Da Baandet skulde knyttes i favreste Vaar;
 Naar Kjærlighed blusser i Unglingens Sjæl,
 Er Vinene luftet for Fremtidens Vel.

Ung og letfindig vi Begge to vare,
 Kjendte ei Ugteskabs hellige Pligt,
 Knibskhed og Storsind jeg fan ei fordrage,
 Derfor saa tog jeg min Ustyd og gif,
 Opfostning til Varnet betale jeg maa,
 De faderlig' Pligter jeg tænkte ei paa.

24.

Tilfredshed og Rolighed fandt jeg ei mere,
 Tøilesløs Munterhed blev nu min Lyk,
 Musik og Dands var min højeste Glæde,
 Lidenstabsflamme fortæred mit Bryst,
 Saaledes paa flibrige Bane jeg saar,
 Da Levangerkrigen at høre jeg saar.

25.

Paa glødende Tunger fra sydlige Lande,
 Frihedsbegeistrende Budskab blev bragt,
 Kamptraabet udgik fra Middelhavs Strande,
 Skjælvende vakked Despoternes Magt,
 Kanonernes Torden, Trompeternes Skrald,
 Forkyndte Magthavernes rædsomme Fald.

26.

Flammende svæved paa blodige Vinger,
 Over Normannernes rolige Feldt,
 Begeistringens Ild sig blandt Folket opsvinger,
 Enhver vil berømmes som Frihedens Helt,
 Da Bersærkermødet opflammed paany,
 Høit freg man om Frihed i vildende Skj.

27.

Lovbundne Frihed, vort Fædrelands Hæder,
 Folkenes Kjærne og Staternes Marv,
 At du misbrugte af Lovens Haandhæver,
 Rygtet forkyndte og Fædrenes Arv
 Blev krænket af Aristokraternes Paf.
 Dette man lærte af Sange og Snak.

28.

En vild Fanatiker udbredte den Lære,
 At Alting er sælles for Fattig og Rig,
 Folket modtog ham med Bifald og Ære,
 Lusten gjentonet af Jubel og Skrig,
 Snart var han en Lyfurg, en Solon saa god,
 Snart var han en Prinds udaf kongeligt Blod.

29.

Paa Fogdens Anmodning han blev arresteret,
 Raadhus-Arresten i Levanger By
 Blev hurtig belejret og barikaderet,
 Storm maatte løbes og Ingen skul' fly,
 Sit Dekret til Folket freg Prindsen med Blod,
 Da han som en Martyr i Binduet stod.

30.

Ansiggjærrige Skarer fra Landet mon drage,
 For at beskue den blodige Krig;
 Jeg med de Flere i Leding skal fare,
 For at bekjempe Storkarernes Evig,
 En Stadsborgers Pligter jeg ikke forstod,
 Den vilde Begeistring opflammet mit Mod.

31.

Med Hujen og Skrigen de kamplystne Helte,
 Modigen stormed til Raadhuset frem
 Med Landsler af Dæ og med Sten udi Bæltet,
 Vingarden stod færdig og lyfkonfede dem,
 Et frygteligt Angreb begyndtes paany,
 Som fordem paa Troja den mægtige By.

32.

De skjæffe Soldater i sluttede Rækker,
 Bersærkernes Angreb tilbage man slog,
 Den tappre Anfører med Goliats Kræfter,
 Evinget sit Slagsværd og vilde gaa paa,
 Et Spark udaf Foden i Rumpen han saar,
 En hæderlig Valplads, et dødeligt Saar.

33.

Paa vrinskende Heste med Sværdet i Haanden,
 En Skare af Ryttere stormede frem,
 Kampen blev hæftig, thi Bersærker-Aanden
 Rasende vaagnet til Livet igjen,
 Med Knipler og Stene foer Sværmen afsted,
 De Rige skul' styrtes i Afgrunden ned.

34.

Et Angreb paa Lensmandens Gaard blev besluttet,
 Vinduer og Døre i Luften nu sprang,
 Kamppladsen til Jellstrups Borg derfra blev flyttet,
 Der hørt en underlig Bulder og Klang,
 Glasruderne klingred, Bersærernes Sang,
 Svinene gryntede og Kattene sprang.

35.

Natten udbredte sit Elor over Balen,
 Dagens Bedrifter laa skjult i Dødens Skjød,
 Lensmanden og Fogden fik ondt udi Mave,
 Spydede Flammer og Skjændsel og Død.
 Naar Blod ikke flyder i saadan en Kamp,
 Forøges Magthavernes magtige Damp.

36.

Den vilde Begeistring for Sværdet maa vige,
 Frihed og Lighed i Epydslagen slaar,
 Loven udbreder sin smidige Flige
 Over de skakkels forviidede Faar.
 Jeg blev nu anklaget for Oprør og Harm,
 Og flere fik dele min Skjæbne med Harm.

37.

I Lensmandens Arrest jeg blev indkvarteret,
 Boiler blev smedet om Haand og om Fod,
 Blodskold skal hvile paa Bodelens Hoved,
 Gjenfærd og Svøgesse saa jeg fremstod,
 Glendige Pjalter med Lopper og Lus,
 Den helvedes Brita beskyrte det Hus.

38.

Forhør blev berammet, jeg blev da indskævnet
 For Retten at møde og modtage Dom,
 Justitia Sønnen sig frøgtelig hævet,
 Lovens Haandlangere kappedes om
 At gjøre sin Flid for at drøfte den Sag,
 Som skulde forføne det blodige Slag.

39.

Først nu fik jeg høre hvad Loven bestemte,
 For Ordbram og Raadhed og letfindigt Kjas,
 Mindst jeg paa Skjændsel og Ranære tænkte,
 Da jeg tog Del i den farlige Spaß,
 Politisk Forbrydelse jeg kjendte ei til,
 Derfor sat jeg Vre og Frihed paa Epil.

40.

Maaneder og Dage jeg sad udi Fængsel,
 Forhørene endtes, Indstillingen lod:
 6 Aar og 1 Maaned i Straf og i Skjændsel,
 Man mig tilkjendte i Sammer og Nød,
 Min Tunge forstummet af Rædsel og Harm,
 Og Hjertet slog voldsomt i soulmende Varm.

41.

Dommen blev videre frem appelleret,
 For at erholde sin gyldige Kraft,
 Coution jeg stillet og blev udleveret,
 Underretsdommen stod og laa ved Magt,
 Til høieste Domsstol nu Sagen da gaar,
 Jeg ventet med Længsel i Dage og Aar.

42.

Banghed og Uengstelse lammet min' Kræfter,
 Ankerens Kvaler omspændte mit Sind,
 Fredløse Dage og søvnløse Nætter,
 Frygtløs og bange som flygtende Hund,
 Jeg tænkte at undsky for Lovens Straf,
 Og sigte de nordiske Klipper Godnat!

34.

Skumklædte Drage med klapprende Ringer
 Skulde mig bære til fremmede Land,
 Naar Pungen blev tom og Baluta ei klinger,
 Maatte jeg standse i Christianssand,
 For atter at samle mig Penge endda,
 Og Reisen fortsætte til Amerika.

Glødende Elfvov i himmelske Flamme,
Hvem kan vel modslaa den smeltende Kraft,
Voldsmandens Brede formaar du at lamme,
Du trodser den vildeste Grobres Magt.
Den mægtige Herster adlyder dit Bud,
Dg Betleren beder til dig som en Gud.

Musikens bløde oplivende Toner,
Løffet mig op paa den gyngende Gal,
Her Venus Justitias Brede forsoner,
Dg Bakus opvarter med Glædens Pokal,
Hvor Frejas Gubinder i straalende Glands,
Jeg tumlet omkring i en hvirvelende Dands.

De lette Sylfider i brogede Dragter
Erævede hen over Gulvet i Ring,
Jeg nærmet mig en af de smukke Gestalter,
Dg henrykt jeg førte den Smukke omkring,
Mit Hjerte slog voldsomt i soulmende Barm,
Da hun mig omslynget med snevide Arm.

Udrig jeg glemmer den salige Time,
Da hun mig trykket til bølgende Barm,
Himmelens Klokker jeg hørte at kime,
Læberne mødtes med Kjærlighed varm,
Beranding Skulda jeg Frøsten paa Dør
Dg Urda stod færdig med Glemselens Slør.

Hun var i Ungdommens Dage den Skjønne,
Venlig og kjærlig, uskyldig og blid,
For mig, som en Lilje i Dalene grønne,
Yndig som Rosen ved Midisommers Tid;
Vi gave nu hverandre vor Kjærligheds Haand,
Dg knyttet det æmmeeste Kjærligheds Baand.

Nydelsens Bager jeg tømte til Bunden,
Klittig jeg aged paa Kjærligheds Karm,
Ofte jeg sad med min Skjønne i Lunden,
Lened mit Hoved til Idunas Barm;
Vi flyttede sammen og stiftede Bo,
Dg svor til hinanden paa Tre og Tro.

Men snart blev min Elskede trind over Maven,
Fortidlig kom Sæden og spirede frem,
Ageren var ploidet og nedlagt var Gaven,
Førend jeg kom til det salige Hjem,
Men Lanken var smedet af glødende Saft,
At rive mig løs, stod ei mer i min Magt.

Tiden sig nærmed, da Planten Skuld' skyde,
Kalken jeg aabned og Blomsten sprang ud,
Den lille Sylfide sit Fængsel maa bryde,
Snart blev hun indviet til Himmels Brud,
Ved Daaben indviet med Christo hun blev,
En Søn af Neptunus, som Fader man skrev.

Livet henvandt i den sødeste Glæde,
Skjønhed og Uskyld det var nu min Trost,
Glad jeg betragtet den diende Spæde,
Skyldfri hun slumred ved Moderens Bryst,
Vi flytted paa Landet og satte os ned,
Vi tænkte at leve i Ro og i Fred.

Altid var rede og Tiden berammet,
Baandet Skuld' knyttes ved Alterets Fod,
Lykning af Præsten vi havde annammet,
Den himmelske Flamme oplivet mit Mod,
Min Elskede klynged sig op til mit Bryst
Dg hvilede sit Navn med sittrende Røst.

Tiden i Fæstningen langsom henrinder,
 Maaneder, Uger og Dage er lang,
 Frihedens Sol dog omsider oprinder,
 Ekinner paa skylose Himmel engang,
 O Søn! som jeg haaber, med Glæde dig se,
 Naar engang Forløsningens Time skal se.

Til Slutning min Tak jeg vil Eder fremsende,
 Som stræber at udbrede Kundskabens Frø,
 Selskabet for Folke-Oplysningens Fremme,
 Gud signe Jeres Idræt, som Edden udstrø,
 Om Loven slaar Striber med Jernspir i Haand,
 Skal Frugten dog spores af Sandhedens Aand.

Levanger, 1866.

Paa Forfatterens Forlag,

trykt hos Kjølstad.